

omtrek bezoeken af te leggen en zieken te troosten, om voor de jeugd zorg te dragen en in niets zijne roeping te verzuimen. Zóóveel te gelukkiger was ze dan, wanneer dominée weer het vriendelijk dak der pastorie boven zich wist. Dan was *zij* het altoos, die hem moed insprak, die hem met zijn ijver bezielde, die hem ook verademing wist te schenken na moeielijken arbeid. Sommigen — dat weet ik zeker — zouden het overdreven vinden, te hooren, dat mijn vriend zich voor alle ambtelijk werk voorbereidde in de tegenwoordigheid van zijn jonge vrouw. Haar nabijheid scheen een weldadigen invloed uit te oefenen, want — zonder afgeleid te worden — werkte hij dan *veel* opgewekter en vlugger dan in de eenzaamheid van eigen studiecel. Het waren van die echt samenlevende zielen; die heel het leven met alle zonneshijn en regen, alle voorspoed en ongeluk, alles samen wilden en moesten deelen. Ik weet zeker, dat de preeken, die de gemeente op den Rustdag hoorde, altijd min of meer geïnspireerd waren door het blijde, opgeruimde gezicht van het Mevrouwje, wier lust het was, dat het woord Gods gebracht werd tot allen, na alle vermaning toch ook steeds weer vertroostend en sterkend op den nauwen weg, die tot het Leven leidt. Want *dat* juist was het hoogste in het kleine gezin, de vrede Gods lag er niet alleen over uitgespreid, hij leefde ook in de harten. De Geest Gods was den pastoriebewoners een Leidsman in alle dingen en die diepste grond van die zeldzame sympathie, die voor ieder oppervlakkig beschouwer der karakters raadselachtig en ongelooflijk moest schijnen, lag eenvoudig in hun geloof aan den Christus, in hun liefde voor hun Heer, in hun zich-kennen als kinderen Gods, ondanks elke zonde. Niet als heiligen behouden zij elkander, maar, in liefdegroot en zelf zich zwak wetend, waren zij elkander tot steun op de, vaak moeielijke, levensreize.

Wat die vriendelijke dorpspastorie met haar gelukkige